

УДК 347.78:004.738.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1254-2026-3\(25\)-684-694](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2026-3(25)-684-694)

Боснюк Валерій Федорович кандидат психологічних наук, доцент, заступник начальника кафедри психології діяльності в особливих умовах Національного університету цивільного захисту України, м. Черкаси, <https://orcid.org/0000-0003-0141-1920>

Хмиров Ігор Михайлович доктор наук з державного управління, доцент, доцент кафедри управління у сфері цивільного захисту Національного університету цивільного захисту України, м. Черкаси, <https://orcid.org/0000-0002-7958-463X>

ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКОГО ПРАВА В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Анотація. У статті досліджуються актуальні проблеми захисту авторського права в мережі Інтернет в умовах стрімкого розвитку інформаційних технологій та цифрових комунікацій. Проаналізовано основні способи захисту прав інтелектуальної власності в Інтернеті, серед яких судовий, адміністративний захист та самозахист прав. Особливу увагу приділено проблемам правозастосування, пов'язаним із відсутністю достатньо чіткого законодавчого регулювання використання об'єктів авторського права в мережі Інтернет, складністю встановлення осіб, які безпосередньо здійснюють порушення, а також труднощами доказування у судовому процесі.

У роботі розглянуто питання визначення відповідальності основних учасників інтернет-відносин, зокрема користувачів телекомунікаційних послуг, власників вебсайтів та інтернет-провайдерів. Досліджено підходи до встановлення відповідальності власників вебресурсів за поширення контенту, що порушує права інтелектуальної власності, а також особливості застосування презумпції їхньої вини у випадках розміщення незаконних матеріалів. Проаналізовано міжнародні підходи до визначення відповідальності інтернет-провайдерів, зокрема горизонтальний підхід, відповідно до якого провайдер може нести відповідальність лише за умови обізнаності про наявність незаконного контенту та можливості вплинути на його поширення.

Окремо розглянуто законодавчі ініціативи щодо вдосконалення механізмів захисту авторського права в Інтернеті в Україні та позиції представників інтернет-спільноти щодо можливості запровадження позасудових механізмів блокування вебсайтів. За результатами дослідження зроблено висновок про

необхідність удосконалення правового регулювання у сфері захисту авторських і суміжних прав у цифровому середовищі та формування ефективних правових механізмів реагування на порушення прав інтелектуальної власності в мережі Інтернет.

Ключові слова: авторське право, суміжні права, інтелектуальна власність, Інтернет, цифрове середовище, правовий механізм захисту.

Bosniuk Valerii Fedorovych PhD in Psychology, Associate Professor, Deputy Head of the Department of Psychology of Activity in Special Conditions, National University of Civil Protection of Ukraine, Cherkasy, <https://orcid.org/0000-0003-0141-1920>

Khmyrov Ihor Mykhailovych Doctor of Science in Public Administration, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Management in the Field of Civil Protection, National University of Civil Protection of Ukraine, Cherkasy, <https://orcid.org/0000-0002-7958-463X>

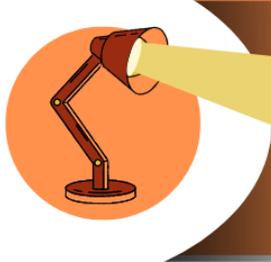
PROBLEMS OF COPYRIGHT PROTECTION IN THE INTERNET

Abstract. The article examines current issues of copyright protection in the Internet in the context of rapid development of information technologies and digital communications. The main methods of intellectual property rights protection in the Internet are analyzed, including judicial, administrative, and self-protection mechanisms. Particular attention is paid to law enforcement challenges associated with the lack of clear legislation regulating the use of copyrighted materials online, difficulties in identifying individuals who directly commit violations, and challenges in providing admissible evidence in judicial proceedings.

The study addresses the issue of determining the responsibility of key participants in Internet relations, including telecommunications service users, website owners, and Internet service providers. Approaches to establishing the liability of website owners for distributing content that infringes intellectual property rights are examined, as well as the application of the presumption of their liability in cases of illegal content placement. International approaches to the liability of Internet providers are also analyzed, in particular the horizontal approach, under which providers can be held liable only if they are aware of illegal content and have the ability to prevent its distribution.

Additionally, legislative initiatives aimed at improving copyright protection mechanisms in the Internet in Ukraine are considered, along with the positions of representatives of the Internet community regarding the introduction of extrajudicial mechanisms for blocking websites. Based on the research, it is concluded that there is

a need to improve legal regulation in the field of copyright and related rights protection in the digital environment and to develop effective legal mechanisms to respond to violations of intellectual property rights on the Internet.

Keywords: copyright, related rights, intellectual property, Internet, digital environment, legal protection mechanism.

Постановка проблеми. У сучасному інформаційному суспільстві стрімкий розвиток цифрових технологій та глобальне поширення мережі Інтернет суттєво вплинули на способи створення, поширення та використання результатів творчої діяльності. Інтернет став важливою платформою для обміну інформацією, доступу до наукових, освітніх, культурних та розважальних матеріалів. Водночас такі можливості супроводжуються низкою проблем, пов'язаних із забезпеченням належного захисту авторських прав. Цифрове середовище значно спростило процес копіювання, відтворення, модифікації та розповсюдження об'єктів авторського права без дозволу правовласників, що призводить до масового порушення їхніх законних прав та інтересів.

Особливістю мережі Інтернет є відсутність чітких територіальних меж, що ускладнює застосування національного законодавства щодо охорони авторського права та притягнення порушників до відповідальності. Більшість інформаційних ресурсів, цифрових платформ та файлообмінних сервісів функціонують у міжнародному просторі, що створює складнощі для правозастосовної практики та координації дій між різними юрисдикціями. Крім того, анонімність користувачів та можливість швидкого поширення контенту значно ускладнюють процес виявлення осіб, які здійснюють незаконне використання об'єктів авторського права.

Окремою проблемою є недостатня ефективність існуючих правових механізмів захисту авторських прав у цифровому середовищі. Незважаючи на наявність міжнародних договорів, національного законодавства та спеціальних процедур захисту прав інтелектуальної власності, їх практична реалізація часто стикається з низкою труднощів. Зокрема, потребує вдосконалення процедура блокування незаконного контенту, підвищення відповідальності інтернет-платформ, а також створення ефективних інструментів взаємодії між правовласниками, провайдерами та державними органами.

Розвиток нових технологій, таких як хмарні сервіси, стримінгові платформи, соціальні мережі та цифрові бібліотеки, змінюють способи розповсюдження інформації та створюють нові виклики для правового регулювання. У зв'язку з цим виникає необхідність комплексного аналізу сучасного стану правового забезпечення охорони авторського права в Інтернеті, визначення основних проблем у цій сфері та пошуку ефективних шляхів їх вирішення. Саме це обумовлює наукову та практичну значущість дослідження проблем захисту авторського права у глобальному цифровому середовищі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі питання захисту авторських прав у цифровому просторі набуває популярності. Дана тематика досліджується значною кількістю вітчизняних та зарубіжних авторів, серед яких Еннан Р.Є., Тарасенко Л.Л., Степаненко Н.В., Колб О.С., Пирога І.С., Джуган В.В., Кочина О.С. Дроб'язко В.С. та багато інших [2-5, 9, 10]. Загалом, науково-дослідницька база цієї тематики є досить вагомою, проте, враховуючи велику швидкість розвитку сучасних технологій, постійно потребує оновлення та розширення.

Разом з тим, проблема ефективного захисту авторського права в мережі Інтернет залишається недостатньо вирішеною. Багато аспектів цієї проблеми потребують подальшого теоретичного осмислення та практичного вдосконалення, зокрема питання визначення відповідальності учасників інформаційних відносин, удосконалення правових механізмів боротьби з цифровим піратством, а також адаптації законодавства до нових технологічних реалій. У зв'язку з цим подальші дослідження у сфері захисту авторського права в Інтернеті мають важливе значення для формування ефективної системи правового регулювання та забезпечення належного рівня охорони прав інтелектуальної власності в умовах розвитку цифрового суспільства.

Мета статті – аналіз сучасних проблем захисту авторського права в мережі Інтернет.

Виклад основного матеріалу. На сучасному етапі розвитку цифрового середовища серед основних способів захисту прав інтелектуальної власності в мережі Інтернет виділяють судовий, адміністративний та позасудовий механізми, зокрема самозахист прав. Проте практика розгляду справ, пов'язаних із порушенням прав інтелектуальної власності в Інтернеті, засвідчує наявність значної кількості проблемних аспектів. Насамперед це зумовлено недосконалістю нормативно-правового регулювання відносин, що виникають у процесі використання електронних і цифрових комунікацій на національному рівні. Відсутність комплексного правового підходу до регулювання діяльності в Інтернет-просторі значно ускладнює ефективний захист прав авторів та інших правовласників.

Додаткові труднощі виникають через специфічні особливості функціонування мережі Інтернет. Зокрема, користувачі мають можливість отримувати доступ до мережі практично з будь-якої точки світу, що значно ускладнює встановлення територіальної юрисдикції та визначення місця вчинення правопорушення. Окрім цього, складним завданням залишається ідентифікація особи, яка безпосередньо здійснила порушення прав інтелектуальної власності, а також доведення її вини у судовому порядку. Суттєвою перешкодою для ефективного захисту прав виступає й проблема доказування, оскільки значна частина комунікацій та укладення угод у цифровому середовищі здійснюється в електронній формі, що ускладнює подання належних і допустимих доказів у суді.

Слід підкреслити, що національне законодавство України не містить спеціалізованих норм, які б безпосередньо регулювали порядок охорони та захисту авторських прав у мережі Інтернет. У зв'язку з цим у правозастосовній практиці зазвичай застосовуються загальні положення статті 50 Закону України «Про авторське право і суміжні права», де визначено перелік дій, що визнаються порушенням авторських і суміжних прав [6]. Водночас у вітчизняному законодавстві відсутні чіткі правові норми, які б визначали ознаки порушень прав інтелектуальної власності саме у віртуальному середовищі, а також спеціальні правові механізми, пристосовані до особливостей правовідносин у мережі Інтернет.

У науковій літературі звертається увага на необхідність удосконалення національної правової бази у цій сфері. Зокрема, М.В. Гура наголошує на доцільності посилення правового захисту авторів Інтернет-сайтів на державному рівні. На його думку, важливим кроком має стати чітке визначення правового статусу Інтернет-сайтів у Цивільному кодексі України та Законі України «Про авторське право і суміжні права», а також розроблення типових договорів, що регулювали б порядок створення та розміщення вебсайтів. Окрім цього, дослідник підкреслює необхідність удосконалення норм, які деталізують механізми правового захисту прав авторів Інтернет-ресурсів, зокрема шляхом запровадження ефективних процедур відшкодування матеріальної та моральної шкоди, заподіяної порушенням таких прав [1].

Водночас у практичній площині питання щодо визначення того, які саме дії користувачів мережі Інтернет слід вважати порушенням прав інтелектуальної власності, зазвичай не викликає значних суперечностей, оскільки більшість таких дій має очевидні ознаки неправомірного використання об'єктів авторського права. Проте відсутність чітких правових механізмів реагування на такі порушення значно ускладнює їх ефективне припинення та притягнення винних осіб до відповідальності.

Сучасний стан розвитку правової культури суспільства, а також активізація заходів щодо протидії плагіату сприяли формуванню чіткого розуміння того, що розміщення об'єктів авторського права на вебсайтах без згоди автора або без належного зазначення його імені є порушенням авторських прав. Таке усвідомлення поступово закріплюється як у правовій доктрині, так і в практиці застосування норм законодавства у сфері інтелектуальної власності. Водночас у сфері правового регулювання використання об'єктів авторського права в мережі Інтернет залишається низка невирішених питань.

Однією з ключових проблем є визначення суб'єкта відповідальності за порушення прав третіх осіб у мережі Інтернет, а також встановлення того, на кого покладається обов'язок відновлення порушених прав. Це питання не має однозначного вирішення в законодавстві різних держав і залишається недос-

татньо врегульованим в Україні. У сфері надання телекомунікаційних послуг, включаючи Інтернет-послуги, основними учасниками правовідносин виступають споживачі телекомунікаційних послуг, оператори телекомунікацій, а також власники вебсайтів або реєстратори доменних імен. Саме між цими суб'єктами найчастіше виникають правові конфлікти, пов'язані з поширенням контенту, який порушує права інтелектуальної власності.

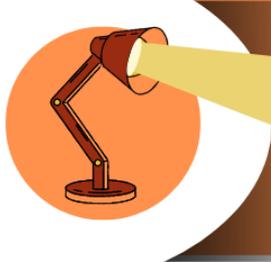
Як правило, порушення авторських прав у мережі Інтернет пов'язується з діяльністю осіб, які безпосередньо розміщують або поширюють незаконний контент, тобто користувачів телекомунікаційних послуг. Водночас відповідальність може покладатися і на власника вебсайту, оскільки саме він здійснює фактичний контроль над інформаційним наповненням ресурсу та визначає політику його функціонування. Важливе значення при цьому має характер самого вебсайту, зокрема те, чи призначений він виключно для пасивного ознайомлення користувачів з інформацією, чи надає можливість активної участі у створенні та розміщенні контенту.

У правозастосовній практиці досить поширеною є позиція, відповідно до якої власник вебсайту розглядається як основний суб'єкт відповідальності за інформацію, що розміщується на відповідному ресурсі. Це стосується не лише інформаційних матеріалів, а й товарів, послуг або інших об'єктів, що пропонуються через вебсайт. Такий підхід значною мірою пояснюється складністю встановлення безпосередніх порушників авторських прав, оскільки доступ до інтернет-ресурсів можуть отримувати користувачі з різних країн світу, часто використовуючи анонімні або технічно складні засоби комунікації.

У зв'язку з цим особливої актуальності набуває питання про відповідальність власників вебсайтів за розміщення на їхніх ресурсах матеріалів, що порушують права інтелектуальної власності інших осіб. Зазначений підхід знаходить підтвердження і в судовій практиці, відповідно до якої за поширення незаконного контенту в мережі Інтернет відповідальність можуть нести як споживачі телекомунікаційних послуг, так і власники вебсайтів, через які здійснюється таке поширення.

Зокрема, пункт 12 постанови № 1 Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про захист особистої гідності, честі та комерційної репутації фізичних та юридичних осіб» від 27.02.2009 року передбачає, що у випадку, коли автор поширеної інформації є невідомим, а сама інформація розміщена анонімно і доступ до відповідного вебсайту є вільним, відповідачем у справі може виступати власник вебсайту, на якому оприлюднено відповідний матеріал. Це обґрунтовується тим, що саме власник ресурсу створює технічні умови для поширення інформації та забезпечує функціонування вебсайту як засобу її розповсюдження [7].

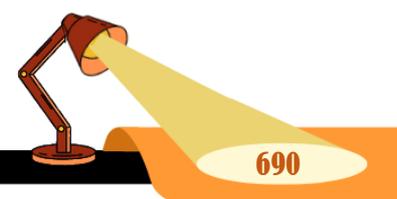

Незважаючи на те, що зазначена правова позиція сформована насамперед у практиці розгляду справ щодо захисту честі, гідності та ділової репутації, її положення досить активно застосовуються і під час вирішення спорів, пов'язаних із порушенням авторських прав у мережі Інтернет. У подібних випадках фактично формується презумпція вини власника вебсайту, оскільки саме він створює технічні та організаційні умови для розміщення інформації на відповідному ресурсі, встановлює правила завантаження матеріалів і певною мірою здійснює контроль за процесом їх публікації. У зв'язку з цим у науковій літературі висловлюється думка про доцільність закріплення такої презумпції на законодавчому рівні з метою підвищення ефективності захисту прав інтелектуальної власності в цифровому середовищі [11].

Водночас, перш ніж покласти відповідальність за порушення авторських прав на конкретну особу, необхідно враховувати обставини, пов'язані з діяльністю власника вебсайту та його фактичною участю у процесі розміщення інформації. Наприклад, якщо об'єкт авторського чи суміжних прав був опублікований на вебресурсі без зазначення імені автора або без отримання відповідного дозволу правовласника, важливим є з'ясування того, чи мав власник сайту можливість контролювати або редагувати відповідний контент. У випадку, коли власник вебсайту надав користувачам можливість самостійно наповнювати ресурс інформаційними матеріалами, але не забезпечив належного контролю за їх змістом, він може бути притягнутий до відповідальності. Такий підхід пояснюється тим, що фактично саме власник ресурсу створює умови для поширення інформації та дозволяє іншим особам розміщувати відповідний контент, що у разі відсутності належного контролю може призвести до порушення прав інтелектуальної власності.

Інша ситуація виникає тоді, коли власник вебсайту лише забезпечує технічну можливість розміщення інформації на ресурсі, який є відкритим для невизначеного кола користувачів. За таких обставин встановлення особи, яка безпосередньо здійснила порушення, та доведення її вини може бути значно ускладненим. У результаті відповідальність за поширення незаконного контенту нерідко покладається саме на власника вебсайту, оскільки його легше ідентифікувати порівняно з безпосереднім порушником, який може залишатися невідомим.

Разом з тим власник вебресурсу не завжди може бути обізнаний про наявність на своєму сайті матеріалів, що суперечать вимогам законодавства у сфері інтелектуальної власності. Це створює певні труднощі під час доведення його вини, зокрема щодо встановлення факту недбалості або обізнаності про незаконний характер розміщеного контенту. У цьому контексті правовідносини, що виникають у сфері поширення інформації в Інтернеті, певною мірою можна порівняти з відносинами між рекламодавцями та розповсюджувачами реклами.

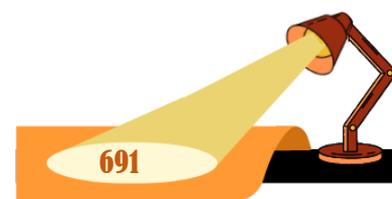
Відповідно до статті 27 Закону України «Про рекламу» від 03.07.1996 р. № 270/96 відповідальність за зміст рекламних матеріалів покладається насамперед на рекламодавців, тоді як розповсюджувачі реклами відповідають за дотримання встановленого порядку її поширення. Подібний підхід може бути застосований і до регулювання відносин у сфері поширення інформації в мережі Інтернет.

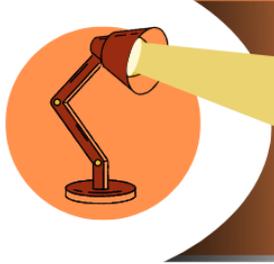
Використання об'єктів інтелектуальної власності в межах інтернет-відносин характеризується рядом специфічних особливостей, зумовлених технічними характеристиками цифрового середовища та складністю ідентифікації учасників інформаційних процесів. У випадках, коли об'єкт інтелектуальної власності розміщується в мережі Інтернет із порушенням прав його правовласника, первинна відповідальність за таке розміщення, як правило, покладається на особу, яка безпосередньо створила або поширила відповідний контент. Водночас відповідальність власника вебсайту за зміст розміщеної на ресурсі інформації виникає лише з того моменту, коли йому стає відомо про порушення прав інтелектуальної власності третіх осіб, зокрема авторських і суміжних прав, і він має можливість вжити заходів для усунення такого порушення.

З метою забезпечення ефективного захисту прав інтелектуальної власності, які були порушені в мережі Інтернет, доцільним вважається впровадження додаткового, так званого другого рівня правового механізму захисту. Його сутність полягає у визначенні обсягу відповідальності суб'єктів, які опосередковано беруть участь у поширенні інформації в мережі. Встановлення факту неправомірної поведінки власника вебсайту дає підстави сформулювати основну вимогу до такого суб'єкта – усунення інформації, що порушує виключні права правовласника. Лише за умови, що власник вебресурсу обізнаний про наявність незаконного контенту на своєму сайті та свідомо не вживає заходів для його видалення, може порушуватися питання щодо відшкодування шкоди, заподіяної таким порушенням.

Другий рівень механізму правового захисту інтелектуальної власності в Інтернеті пов'язаний із визначенням відповідальності інтернет-провайдерів. У міжнародній правовій практиці сформувалися два основні підходи до вирішення цього питання – горизонтальний та альтернативний. Згідно з так званим горизонтальним підходом, провайдери інтернет-послуг (ISP) можуть бути притягнуті до відповідальності лише за певних умов. Зокрема, така відповідальність можлива тоді, коли провайдер має технічні можливості запобігти передачі матеріалів, що порушують виключні права інтелектуальної власності третіх осіб, знає про існування такого контенту або повинен був усвідомлювати факт можливого порушення прав.

Варто зазначити, що Державна служба інтелектуальної власності України завершила підготовку законопроекту «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо захисту авторського права і суміжних прав в Інтернеті» та

винесла його на громадське обговорення. Основна ідея цього законопроекту полягає у наданні постачальникам телекомунікаційних послуг (провайдерам або операторам) права блокувати вебсайти на підставі заяв осіб, які вважають, що їхні авторські або суміжні права були порушені. Передбачалося, що у випадку, коли власник вебсайту протягом двох робочих днів із моменту отримання копії заяви про порушення авторських прав та відповідних документів не вживе заходів для припинення порушення або не надасть письмової відповіді, провайдер матиме можливість застосувати механізм блокування ресурсу.

Запропонований підхід викликав значну дискусію серед представників української інтернет-спільноти. Зокрема, Інтернет Асоціація України звернула увагу на низку суттєвих недоліків у формулюванні окремих положень законопроекту, зокрема щодо визначення таких понять, як «сервісна служба», «власник сайту» та «об'єкт блокування». Крім того, організація висловила заперечення проти запровадження адміністративної відповідальності за порушення авторських і суміжних прав у мережі Інтернет, а також проти позасудового механізму вирішення відповідних спорів, вважаючи, що такий підхід не повністю узгоджується з чинним законодавством України та може призвести до упередженого застосування правових норм [9].

Своєю чергою, Інститут Медіа Права наголошує на тому, що особа, яка здійснює управління вебсайтом, у багатьох випадках провадить підприємницьку діяльність, зокрема отримує прибуток від розміщення реклами на відповідному інтернет-ресурсі. У зв'язку з цим блокування вебсайту на підставі необґрунтованої заяви може порушувати право такої особи на здійснення підприємницької діяльності, гарантоване статтею 42 Конституції України. На думку експертів, єдиною правовою підставою для блокування інтернет-ресурсу має бути належним чином обґрунтоване судове рішення. При цьому обов'язок доведення факту правопорушення повинен покладатися на заявника – особу, яка вважає, що її авторські чи суміжні права були порушені [8].

Висновки. Проблема захисту авторського права в мережі Інтернет залишається актуальною та складною через особливості функціонування цифрового середовища, зокрема анонімність користувачів, складність ідентифікації порушників та недосконалість правового регулювання. Аналіз наукових підходів і практики правозастосування свідчить про необхідність удосконалення національного законодавства у сфері захисту прав інтелектуальної власності. Важливим є чітке визначення відповідальності власників вебсайтів, користувачів та провайдерів, а також запровадження ефективних механізмів реагування на порушення. Водночас застосування таких механізмів має здійснюватися з дотриманням балансу між захистом авторських прав і забезпеченням прав та законних інтересів інших учасників інтернет-простору.

Література:

1. Гура М.В. Цивільно-правова охорона Інтернет-сайту. автореф. дис. канд. юрид. наук .Київ. 2006. 20 с.
2. Дробязко В.С. Актуальні проблеми авторського права і суміжних прав у цифровому середовищі. Теорія і практика інтелектуальної власності.2010. № 5 (55). С. 66–81.
3. Еннан Р.Є. Здійснення і захист авторських прав у цифровому середовищі (в мережі Інтернет). Науковий вісник Ужгородського Національного Університету, Серія : Право, Вип. 86. Ч. 2. 2024. С. 101–107. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.2.16>
4. Колб О. С., Пирога І.С., Джуган В.В. Аспекти захисту авторського права в мережі інтернет. Аналітично-порівняльне правознавство, Вип. № 05, Ч. 1. 2025. С. 204–208. <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.05.1.35>
5. Кочина О.С. Порушення авторських прав у мережі Інтернет: правові проблеми та шляхи їх подолання. Нове українське право. 2022. Випуск 4. С. 38–43.
6. Про авторське право і суміжні права [Текст] : Закон України від 23.12.1993 р. № 3792-ХІІ. Відом. Верхов. Ради України. 1994. № 13. Ст. 64.
7. Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи [Текст]: Постанова Пленуму Верхов. Суду України від 27.02.2009 р. No 1. Вісн. Верхов. Суду України. 2009. № 3.
8. Резворович К. Право інтелектуальної власності у мережі Інтернет: недоліки вітчизняного нормативно-правового регулювання та шляхи його вдосконалення. InterConf, № 78, 2021. С. 255–261. <https://doi.org/10.51582/interconf.7-8.10.2021.028>
9. Степаненко Н.В., Махно М.І. Особливості правового захисту інтелектуальної власності в мережі Інтернет. Legal Bulletin, №13. 2024. С. 72–78. <https://doi.org/10.31732/2708-339X-2024-13-A10>
10. Тарасенко Л.Л. Авторське право у цифрову епоху: основні тенденції і зміни. Вісник Львівського університету. Серія юридична. 2022. № 75. С. 61–72.
11. Marek Świerczyński. Naruszenie prawa własności intelektualnej w prawie prywatnym międzynarodowym. Wolters Kluwer Polska, 2013. 317 p.

References:

1. Hura, M.V. (2006). *Tsyvilno-pravova okhorona Internet-saitu* [Civil law protection of a website]. Extended abstract of candidate's thesis. Kyiv. 20 p. [in Ukrainian].
2. Drobiazko, V.S. (2010). Aktualni problemy avtorskoho prava i sumizhnykh prav u tsyfrovomu seredovyshchi [Current issues of copyright and related rights in the digital environment]. *Teoriia i praktyka intelektualnoi vlasnosti*, No. 5 (55), 66–81 [in Ukrainian].
3. Ennan, R.Ye. (2024). Zdiisnennia i zakhyst avtorskykh prav u tsyfrovomu seredovyshchi (v merezhi Internet) [Exercise and protection of copyright in the digital environment (on the Internet)]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu. Serii: Pravo*, Issue 86, Part 2, 101–107. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.2.16> [in Ukrainian].
4. Kolb, O.S., Pyroha, I.S., & Dzhuhan, V.V. (2025). Aspekty zakhystu avtorskoho prava v merezhi internet [Aspects of copyright protection on the Internet]. *Analitychno-porivnialne pravoznavstvo*, Issue 05, Part 1, 204–208. <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.05.1.35> [in Ukrainian].
5. Kochyna, O.S. (2022). Porushennia avtorskykh prav u merezhi Internet: pravovi problemy ta shliakhy yikh podolannia [Copyright infringement on the Internet: legal problems and ways to overcome them]. *Nove ukrainske pravo*, Issue 4, 38–43 [in Ukrainian].
6. Law of Ukraine *On Copyright and Related Rights* No. 3792-XII (1993, December 23). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 1994, No. 13, Art. 64 [in Ukrainian].

7. Resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine *On judicial practice in cases on protection of honour, dignity and business reputation of individuals and legal entities* No. 1 (February 27, 2009). *Visnyk Verkhovnoho Sudu Ukrainy*, 2009, No. 3 [in Ukrainian].

8. Rezvorovych, K. (2021). *Pravo intelektualnoi vlasnosti u merezhi Internet: nedoliky vitchyznianoho normatyvno-pravovoho rehuliuвання ta shliakhy yoho vdoskonalennia* [Intellectual property law on the Internet: shortcomings of national legal regulation and ways of improvement]. *InterConf*, No. 78, 255–261 <https://doi.org/10.51582/interconf.7-8.10.2021.028> [in Ukrainian].

9. Stepanenko, N.V., & Makhno, M.I. (2024). *Osoblyvosti pravovoho zakhystu intelektualnoi vlasnosti v merezhi Internet* [Features of legal protection of intellectual property on the Internet]. *Legal Bulletin*, No. 13, 72–78. <https://doi.org/10.31732/2708-339X-2024-13-A10> [in Ukrainian].

10. Tarasenko, L.L. (2022). *Avtorske pravo u tsyfrovu epokhu: osnovni tendentsii i zminy* [Copyright in the digital era: main trends and changes]. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriya yurydychna*, No. 75, 61–72 [in Ukrainian].

11. Świerczyński, M. (2013). *Naruszenie prawa własności intelektualnej w prawie prywatnym międzynarodowym*. Wolters Kluwer Polska. 317 p.

Дата першого надходження статті до видання: 04.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 19.03.2026

